

6. tanulmány

Szenvedni Krisztusért

Április 29., szombat délután

Beléphetünk a mennybe, amely szenvedés által áll a rendelkezésünkre. Meg kell tagadnunk énünket, naponta meg kell halnunk az ének, és engednünk kell, hogy csak Jézus kerüljön az előtérbe, tekintetünk pedig szüntelen az Ő dicsőségén nyugodjon. Láttam, hogy akik az utóbbi időben felkarolják az igazságot, azoknak tudniuk kell, hogy mit jelent Krisztusért szenvedni, próbákat kell átélniük, néha fájdalmas és nehéz próbákat, hogy megtisztuljanak és felkészüljenek szenvedés által megkapni az élő Isten pecsétjét, át kell menniük a nagy nyomorúságon, hogy megláthassák a Királyt a maga szépségében Isten és a szent angyalok jelenlétében.

Amikor láttam, hogy mivé kell válnunk annak érdekében, hogy örökölhessük a dicsőséget, és láttam azt is, hogy milyen sokat kellett szenvednie Jézusnak, hogy megszerezze nekünk az oly gazdag örökséget, azért imádkoztam, hogy megkeresztelkedhessünk Krisztus szenvedéseiben, hogy többé ne hátráljunk meg a próbák előtt, hanem türelemmel és örömmel fogadjuk azokat, tudva, hogy az Üdvözítő szenvedett azért, hogy az Ő szegénysége és szenvedései révén meggazdagodjunk. – *Korai írások*, 97–98. old.

A tény, hogy próbákat kell elviselnünk, tanúsítja, hogy az Úr valami értéket lát bennünk, amit fejleszteni akar. Ha nem látna bennünk semmi olyat, amivel nevének dicsőséget szerezhetnénk, akkor nem fordítana időt a csiszolásunkra. Értéktelen köveket nem vet kohójába. Az az értékes érc, amit Ő tisztít. A kovács tűzbe veti a vasat és az acélt, hogy megtudja, miként viselkednek ezek a fémek. Az Úr beengedi választottait

a szenvedések kohójába, hogy meglássa, milyen a természetük, és hogy alkalmassá tehető-k-e szolgálatára.

A fazekas veszi az anyagot, és kedve szerint formálja. Gyúrja és dagasztja. Széthasítja és összenyomja. Megnedvesíti, azután megszáritja. Majd egy darabig hozzá sem nyúl. Amikor már teljesen képlékeny, újra munkába veszi, és edényt készít belőle. Megformázza, és a korongon kiigazítja és csiszolja. Napon megszáritja, és kiégeti a kemencében. Így lesz használható edény. Így akar a nagy Mester is bennünket alakítani és formálni. Mint az agyag a fazekas kezében, úgy vagyunk mi is az Ő kezében. Ne próbáljuk mi végezni a fazekas munkáját! A mi részünk: engedjük, hogy a nagy Mester formáljon bennünket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 471. old.

Sátán támadása ádáz és elszánt. Csalásai félelmetesek. De az Úr szemmel tartja népét, és meghallja kiáltásukat. Szenvadásuk felmérhetetlen. A kemence lángjaiban már-már elhamvadnak. De az Ötvös kihozza őket onnan, mint tűzben megpróbált aranyat. Isten éppúgy szereti őket a súlyos próba idején, mint amikor a legfényesebben ragyogott felettük a nap. De a tüzes kemence szükségszerű, mert ott válik le róluk a világiasság, és Krisztus képmását csak így tükrözhetik tökéletesen viszza. – *A nagy küzdelem*, 621. old.

Április 30., vasárnap – A korai keresztyének üldöztetése

Hitre van szükséged. Ne hagyd ingadozni a hitedet. Harcold meg a hit nemes harcát, és nyerd el az örök életet. Súlyos küzdelem lesz ez, de harcold meg bármi áron is, mert Isten ígéretei igenek és ámenek Krisztusban. Tedd a kezedet Jézus kezébe. Nehézségeket kell legyőzni, de erejükkal kitűnő angyalok segítik Isten népét. Tekints Sionra, küzd át utadat az ünnepek városába. Dicső korona és mennyei szövöszékeken szőtt ruha várja a győztest. Bár ha Sátán ösvényedre veti is pokoli árnyékát, s el próbálja rejteni előled a titokzatos létrát, ami Isten királyi székétől nyúlik le a földre, s amin angyalok – az üdvösség örököseinek szolgáló lelkek – járnak fel és alá, mégis törekedj felfelé, helyezd lábadat fokról fokra felfelé, s nyomulj a Mindenható királyi székéig. (...)

Én mégsem merem megkérdezni: Miért vettettél a kemencébe? Miért ér gyász ismételten? Ez a felelet ér hozzám: „Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted.” (Jn 13:7)

Isten céljai gyakran titokzatosak és érthetetlenek a véges értelemnek. De aki kezdettől fogva látja a véget, jobban tudja, mint mi. A világiasságtól való megtisztíttatásra van szükségünk, hogy tökéletesítsük keresztény jellemünket, hogy Krisztus igazságosságának, krisztusi jellemének palástjába öltöztessünk. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 462–463. old.

Az apostol aggódott azokért, akiket el kellett hagynia, akiknek szembeülniük kell az előítéletekkel, gyűlölettel és üldözéssel. Ezért nem figyelt a rá váró szenvedésre. A kivégzőhely felé vezető úton őt kísérő néhány keresztényt próbálta erősíteni és bátorítani, elismételte nekik az üldözötteknek adott ígéreteket. Biztosította őket, hogy egyetlen szó sem marad teljesítetlenül azokból, amit az Úr mondott megpróbált és hűséges gyermekeiről. Egy rövid időre ők is átélhetnek különböző megpróbáltatásokat, talán nélkülözniük kell; de lelküket az az ígéret fogja bátorítani, hogy Isten hűséges, és ezáltal kijelenthetik: „Tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.” Nemsokára véget ér a megpróbáltatás és szenvedés éjszakája, eljön a béke és a fény boldog reggele. – *Review and Herald*, 1912. január 4.

Május 1., hétfő – Krisztus szenvedése és példája

Noé hűségesen figyelmeztette az özönvíz előtti világ lakóit, miközben őt folyton gúnyolták és élcelődtek vele. Ám miközben a földet ellepte a víz, és fuldokoltak az emberek, szemük arra a bárkára szegeződött, amit annyit gúnyoltak. És ez a bárka a hűséges Noéval és családjával a fedélzetén most biztonságban úszott a vízen. Láttam, hogy akik Isten népéhez tartozva hűségesen figyelmeztették a világot a közeledő haragra, hasonló menekülésben részesülnek. A Mindenható nem fogja megengedni a bűnös embereknek, hogy végezzenek azokkal, akik várják, hogy elragadtassanak a mennybe, és akik nem fogadták el a fenevad

bélyegét és jelét. Láttam, hogy ha a gonoszoknak meg lenne engedve, hogy kivégezzék a szenteket, Sátán és seregei, akik mindannyian gyűlölik Istent, örömmel nyugtáznák a jelenetet. És, jaj, micsoda győzelme lenne az ördögi fenségnek, ha végső küzdelmet vívhatna mindazokkal, akik már annyira várták szeretett Urukát! Isten népe iránti megmentő dicsőségének és gondviselésének tanúi lesznek, akik kinevették a mennybe készülő szenteket.

Amikor a szentek elhagyták a városokat és a falvakat, nyomukban voltak az életükre törő gonoszok. Ám a gyilkolásra felemelt kardok szétzúzottak, és tehetetlen szalmaszálként hulltak a földre. Isten angyalai védelmezték a szenteket. Éjjel és nappal menekülésért könyörgő kiáltásuk feljutott az Úr elé. – *Korai írások*, 310–311. old.

Az Úr Szentlelket ígért mindazoknak, akik győzelemért harcolnak, hogy fenséges megnyilvánulásain keresztül természetfeletti erővel ruházza fel az emberi eszközt, és országának titkaira tanítsa a tudatlant. Csodálatos ígélet számunkra a Szentlélek hatalmas segítsége. Mit érne nekünk Isten egyszülött Fiának megalázkodása, a ravasz ellenség kísértéseinek elhordozása, egész földi életének küzdelme és az igaztalanok megmentéséért felvállalt kereszthalála, ha nem kaptuk volna meg a Szentlélek folyamatosan munkálkodó és újjáteremtő segítségét, hogy a világ Megváltójának munkáját hatékonyá tegye az életünkben? – *Szemlények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 137. old.

Ő, aki magára vette az emberi természetet, tudja, hogyan fejezze ki, hogy együtt érez az ember szenvedéseivel. Krisztus nem csak ismer minden egyes embert, sajátos szükségleteivel és próbáival együtt, de ismeri azokat a körülményeket is, amelyek bántják és megzavarják a lelket. Szánakozó szeretettel nyúl minden egyes szenvedő gyermeke felé. Aki nagyon szenved, azt nagyon szánja, és mélyen együtt érez vele. Megindul a gyengeségünkön, és szeretné, ha kétségeinket, bajainkat letennék lábához, és ott is hagynánk.

Nem bölcs dolog önmagunkat figyelni és érzéseinket elemezgetni. Ha ezt tesszük, az ellenség olyan nehézségeket és kísértéseket támaszt, amik meggyengítik hitünket, és elbátortalanítanak bennünket. Érzel-

meink vizsgálgatásával és szabadjára engedésével kaput tárunk a kétely előtt, és elveszítjük tisztánlátásunkat. Ne önmagunkra tekintsünk, hanem Jézusra!

Ha kísértések ostromolnak, ha elborít a gond, a kétség és a sötétség, tekints arra felé, ahol utoljára láttad a fényt! Nyugtasson meg az a tudat, hogy Krisztus szeret és megvéd! Amikor a bűn erőt akar venni a szíveden, amikor gyötör a bűntudat, és furdal a lelkiismeret, amikor kétely üli meg a lelked, gondoldj arra, hogy Jézus kegyelme elég a bűn legyőzéséhez, a sötétség eloszlatásához! A Megváltóval közösségbe lépve a béke birodalmába jutunk el. – *A nagy Orvos lábnymán*, 249–250. old.

Május 2., kedd – A tűzpróba

A hit munkálja, hogy a legnehezebb órában megnyugodjunk Istenben, és úgy érezzük, hogy bár vihar ver bennünket, Atyánk áll a kormánynál. Csak a hitszemünkkel látunk túl a mulandó dolgokon, és mérhetjük fel helyesen az örök gazdagság értékét.

Jézus nem kecsgetteti követőit földi dicsőséggel és javakkal, nem ígér próbáktól mentes életet. Ellenkezőleg, felszólít: kövessük Őt a lemondás útján. Azért jött, hogy megváltsa a világot, de a gonosz erők részéről heves ellenkezésbe ütközött. (...) Azokra is, akik Jézus Krisztusban kegyes életet élnek, üldözés és megvetés vár, mert beteltek Krisztus Lelkével. (...)

Az ördög minden időben üldözte Isten gyermekeit. Ő kínoztatta, adta halálra őket, ám haláluk révén győztek. Ezek az emberek bizonysgot tettek egy Sátánál sokkal hatalmasabb Istenről. A gonoszok megkínozhatják és megölhetik a testet, ám nem érhetnek hozzá az Úrban Krisztussal elrejtett élethez. Férfiakat és nőket zárhatnak börtönbe, ám a lelküket nem zárhatják be.

Isten dicsősége – jelleme – válik nyilvánvalóvá választottaiban a próbák és üldözés által. (...) Fájdalmas küzdelmeken át követik Krisztust, megtagadják önmagukat, és keserű csalódások érik őket, ám ezáltal tanulják meg, hogy milyen fájdalmas is a bűn, ezért megvetéssel tekintenek rá. Jézus szenvedéseinek a részeseiként a homályon át látják a dicsőséget, és kijelentik: „Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk,

nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.” (Róm 8:18) – *Conflict and Courage*, 360. old.

Amint Krisztust ok nélkül gyűlölték, úgy gyűlölik majd népét is, mert az Ő követői engedelmeskednek Isten parancsolatainak. Jézus Krisztus tiszta, szent és romlatlan volt, csak jót tett világunkban, mégis úgy bántak vele, mint megrögzött bűnözővel, és halálra kárhoztatták. Tanítványainak is hasonló bánásmódra kell számítaniuk, s bárcsak hiba és felt nélküli lenne az ő életük is!

Nyáron nincs különbség az örökzöld és a többi fa között. Amikor eljön a tél, az örökzöld változatlan marad, míg a többi fa lehullatja leveleit. A kétszínű hitvallót sem lehet most megkülönböztetni az igaz kereszténytől. De eljön az idő, amikor nyilvánvaló lesz a különbség. Ha feltámad az ellenségeskedés, ha újra úr lesz a vakbuzgóság és a vallási türelmetlenség, ha lángra lobban az üldözés, a langymelegek és a képmutatók meginognak, és feladják hitüket, az igazi keresztény azonban sziklaszilárdan áll. Hite erősebb, reménysége fényesebb lesz, mint amilyen a jólét napjaiban volt. – *Maranatha*, 195. old.

Május 3., szerda – Isten népe és az ítélet

Ma Istentől megbízott hírnökök Illés és Keresztelő János lelkével és erejével felhívják az ítéletre megérett világ figyelmét a kegyelemidő utolsó óráiban Krisztus Jézusnak, a királyok Királyának és urak Urának megjelenésével kapcsolatos, hamarosan bekövetkező ünnepélyes eseményekre. Isten nemsokára megítél minden embert e testben véghezvitt tettei alapján. Eljött az Úr ítéletének órája, és földi egyháza tagjainak az az ünnepélyes kötelessége, hogy figyelmeztesse az örök pusztulás határán állókat. E széles világon mindenki előtt – aki csak figyel rájuk – világossá kell tenniük a most folyó nagy küzdelemben megtámadott, kockán forgó elveket, amelyeken az egész emberiség sorsa múlik. – *Próféták és királyok*, 716. old.

Nehéz idők előtt állunk; Isten az ítéleteit küldi a világra. A föld nemzetei meg fognak rendülni. Mindenütt próbák lesznek; az ember szíve

megáll a félelemtől. És mit teszünk majd azon a napon? Még ha részeg ember módjára inog is meg a föld, és még ha viskóként dől is össze, ha Istenbe vetettük bizalmunkat, Ő megszabadít. „Aki a Felségesnek rejtékében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az. Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, várom, Istenem Ő, benne bízom!... Mert *azt mondtad* te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá: nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz; mert az Ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban.”

Krisztus látja a küzdelem végét. A harc egyre hevesebb. Nemsokára eljön, és uralma alá hajtja a földet, ami joggal illeti meg Őt. Minden félreértés, erőszak és gyilkosság az Ő szavainak a teljesedését képezi. Ezek közeli eljövételének jelei. Krisztus majd azon a napon oltalma alá veszi azokat, akik követték Őt, az Utat, az Igazságot és az Életet. Vállalta, hogy népe szentélye lesz. Így szól: Rejtőzzetek el itt e biztonságos helyen, míg én megtisztítom a földet a gonoszságtól! – *Isten fiai és leányai*, 354. old.

Mikor a megváltottak Isten jelenlétében lesznek, megértik, mennyire rövidlátó volt elgondolásuk arról, amit a menny sikernek tekint. Mikor látják a siker elérésére tett erőfeszítéseiket, felismerik terveik butaságát, képzelt megpróbáltatásaik jelentéktelenségét, kétségeik indokolatlanságát. Meglátják, milyen sokszor hoztak sikertelenséget munkájukra, mert nem fogták szaván az Örökkévalót. Egy igazság világosan kidomborodik majd. Az, hogy az ember tisztsege nem készíti őt elő a mennyei udvarokra. Azt is látni fogják, hogy az embernek adott tisztesség egyedül Istent illeti meg, és minden dicsőség az Úré. Az angyalok karának és a megváltottak sokaságának ajkáról zúg majd az ének: „Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te utaid, ó, szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram? És ki ne dicsőítené a te nevedet? Mert csak egyedül vagy szent!” (Jel 15:3–4) – *Bizonyásgtélétek*, 7. kötet, 28. old.

Május 4., csütörtök – Hit a próbák idején

Folyton harcolni kell, és egy pillanatra sem vagyunk biztonságban, ha nem helyezzük annak oltalmába magunkat, aki drága életét adta, hogy lehetővé tegye: aki hiszi, hogy Ő Isten Fia, ellenállhat Sátán különféle ténykedéseinek, és megmenekülhet a világi kívánságok okozta romlástól. Hitünkre válaszként Ő teljes mértékben képes egyesíteni emberi természetünket mennyei jellemével. Míg benne bízunk, a mennyei természetben részesülünk, valamint ennek érdekében erőfeszítéseket is teszünk, hirdetjük, hogy földi küldetése békét jelent szeretett gyermekei számára. Kötelességünk beszélni a láthatatlan ellenséggel vívott küzdelem veszélyeiről és arról, hogy magunkon kell viselnünk a fegyverzetét, mivel nem hús és vér ellen kell harcolnunk, hanem égi fejedelemségek és gonosz lelkek ellen. (...) Ezért kell mindig a szent angyalok védelme alatt maradnunk.

Krisztus követése nem jelent felmentést a küzdelem alól. Ez nem gyerekjáték. Nem lelki tunyaság. (...) Követése heves küzdelmet, tevékeny erőfeszítést, a világ, a test és az ördög elleni harcot jelenti. (...) Folyamatos vigyázást jelent annak érdekében, hogy mindhalálig hűségesen vívjuk meg hitünk nemes harcát, és ha győzünk, akkor elnyerjük az élet koronáját. – *In Heavenly Places*, 117. old.

Jézus mondja: „Íme, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Egykor emberként járt e földön, istenségét emberi mivolta fedte. Szenvédő, megkísértett volt, akit Sátán fortélyai környékeztek. Mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, tehát tudja, hogyan támogassa, segítse a megkísértetteket. Immár Isten jobbán ül, Ő a mi mennyei Szószólónk, aki közbenjár értünk. Ha erre gondolunk, legyen mindig ez a vigaszunk és reménységünk. Ő számon tartja, akiket e világban kísértések környékeznek. Személy szerint gondol ránk, és minden szükségünket ismeri. Ha kísértés vesz körül, mondjad: „Ő gondot visel rólam, közbenjár értem, Ő szeret engem, mert meghalt értem. Maradéktalanul átadom magam neki.” Elszomorítjuk Krisztus szívét, ha sajnálkozunk magunkon, mintha üdvözíthetnénk önmagunkat. Nem. Lelkünk megőrzését Istenre kell bízunk, mint hű Teremtőnkre. Ő mindörökké él, hogy közbenjárjon a megpróbált, megkísértett lelkekért. Tárd fel szívedet az

igazság Napjának fényes sugarai előtt! Egyetlen kétség, egyetlen kételkedő szó se hagyja el ajkadat, nehogy a kétség magvait vessed. Gazdag áldások várnak ránk. Tehát ragadjuk meg Őt hitben. Kérlek benneteket, legyetek bátrak az Úrban! Mennyei erő a mi tulajdonunk. Beszéljünk tehát bátorságról, erőről, hitről! – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 391. old.

Május 5., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme, 323. old. (324)